

at man ikke giver Tilskud til Heder og Moser, der ikke er værd at opdyrke. Jeg vil samtidig nævne, at under Hedeselskabets Medvirkning er der i det sidste Tiaar afvandet og grundforbedret 100 000 Tdr. Land, og det arbejder for Tiden med Projekter paa 60 000 Tdr. Land. Det har overordentlig stor Betydning, at vi støtter disse Selskaber, og vil man sige: Ja, men det koster ogsaa en hel Del, vil jeg svare: Disse Penge er ganske sikkert vel anvendte, og vi kunde da eventuelt tage disse Penge fra den nye Institution, der er oprettet, nemlig Statens Grundforbedringsvæsen. Jeg tror, vi vilde staa os meget bedre ved at give forøget Tilskud til de Selskaber, der har vist at have en saa overordentlig Evne til at faa noget i Gang og udrette noget velsignelsesrigt. Vi anvender nu Statens Penge til Understøttelser, det ene Hundrede Millioner Kroner efter det andet. Samtidig tales der om den vanskelige finansielle Tilstand, og den er sikkert ogsaa vanskelig. Ifølge sidste Statsregnskab brugte vi mellem 600 og 700 Mill. Kr., medens vi før Krigen havde et Budget paa godt 100 Mill. Kr. Det synes rimeligt nok, at saa store Udgifter kan vort Land vanskeligt bære. Man kan dog ikke paastaa, at Grunden hertil væsentlig skulde være manglende Indtægter, men vi har sikkert haft for store Udgifter. De Foranstaltninger, jeg tidligere har nævnt, vil bidrage til Fremme af Erhvervslivet og til forøget Produktion af Levnedsmidler. Det er en forøget Produktion af Levnedsmidler, som vil sætte Prisniveauet ned, og det er det, der skal overflødiggøre Statsstøtte. Det forekommer mig, at de Foranstaltninger, der af den nuværende Regering er truffet, i mange Tilfælde har skadet Erhvervslivet i betænkelig Grad, skadet det saaledes, at der bliver produceret færre Levnedsmidler. Det er derfor, Prisniveauet er steget og steget, sikkert steget stærkere, end at de Beløb, man med den anden Haand øste ud til Understøttelser, kunde raade Bod derpaa.

Det er en god Ting at holde vor Produktion oppe, og derfor vilde det være beklageligt, om vor finansielle Situation skulde resultere deri, at vi ikke har Penge til Brug til Erhvervslivets Forbedring og Fremme. Der tales nu om, at vi ikke kan faa Penge til Anlæg af de Broer, som er nødvendige for at knytte Landsdelene nærmere sammen og fremme en hurtig Forbindelse, eller til nye Færgeruter. Jeg beklager, at dette er Tilfældet samtidig

med, at vi øser 50—100—200 Mill. Kr. ud til Understøttelser. Det er sandsynligt, at vi der er inde paa den gale Vej. Erhvervslivets Forbedring og Produktionens Udvikling vil sikkert komme de arbejdende Klasser meget mere til gode end de direkte Understøttelser, og hvis vi fortsætter Understøttelsespolitikken, vil vi ikke faa Raad til at forbedre vort Erhvervsliv, og det vil jeg anse for en meget daarlig Statsøkonomi.

Jeg vil i denne Forbindelse nævne en Færgerute, som særlig i vort Naboland er meget stærkt paa Tale. Det er Forbindelsen mellem det nordlige Jylland og Norge. Forbindelsen med Norge foregaar nu over Vestsverige. I Norge er der betydelig Interesse for at knytte en direkte Forbindelse med Jylland, og en saadan vilde i høj Grad komme Landbruget til gode, særlig derved, at vi da paa en hurtigere og billigere Maade kunde faa tilført det vigtige Raastof: norsk Salpeter, som vi mere og mere har Brug for. Jeg vil anbefale dette Færgeprojekt, som ogsaa fra danske Side omfattes med Velvillie.

Naar Talen er om at spare, vil jeg slutte mig til de Udtalelser, som er fremsatte fra flere Sider, om en Forandring af Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Vi maa hurtigst muligt over til Forsikringsprincippet. Det er meningsløst, at Statens Penge vedvarende bruges paa en Maade, der er uforsvarlig, og som maaske fører til, at der ligefrem udklækkes Folk, som faar Afsky for Arbejde. Hvis den nuværende Lovgivning fortsættes, vil vi faa en Del Kærnetropper, som vi vanskeligt faar til at arbejde. Vi vil faa en nystaaende Hær, en ny Sikringsstyrke, som vi ikke faar hjemsendt, og jeg er naturligvis imod overflødige Hærudgifter og mener, at navnlig dette vil virke i høj Grad skadeligt i vort Samfund. Jeg vil haabe, at vi hurtigst muligt maa komme over til Forsikringsprincippet i Stedet for det nuværende Understøttelsessystem, der har medført saa store Udgifter, at vi i alt Fald enkelte Uger i Fjor var oppe paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg tror i Virkeligheden, at en meget stor Del af Arbejderklassen ser paa det, ganske som jeg gør. Derfor synes jeg, der er al mulig Anledning til, at vi hurtigst faar dette Forhold forandret.

Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) udtalte i sin Tale dette for mig mærkelige, at Forholdet i Virkeligheden er saaledes, at jo mere en Mand bestiller, des mindre er han respekteret. Jeg ved ikke, hvor saadanne Anskuelser